Український католицький часопис

МІСІОНАР

Рік заснування 1897 № 4 (78) квітень 1999

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

«Воскресіння день. Просвітімся торжеством, і обіймім один одного. Скажім «Браття» і тим, що ненавидять нас, а тим більше тим, що з любові до нас що-небудь вчинили або перетерпіли. В дусі Воскресіння, простім один одному... Вчора я розп'явся з Христом, сьогодні прославляюся з Ним. Вчора я вмирав з Ним, сьогодні оживаю. Вчора мене поховано, сьогодні разом з Ним воскресаю (св. Григорій Богослов «Слово на Пасху»).

Ці глибокозмістовні думки одного з відомих Учителів Церкви нагадують нам про найбільший християнський празник, який святкуємо у цьому місяці. Тож оживаймо і воскресаймо разом із Божественним Спасителем, щоб наше життя направду наповнилося євангельським змістом.

З нагоди світлого празника Христового Воскресіння редакція нашого часопису засилає найщиріші вітання усім нашим Високопреосвященнішим владикам, священикам, монахам і монахиням всіх Чинів та Зґромаджень, усім вірним.

Нехай радість і мир воскреслого Христа допомагають усім нам подорювати ґріх і темряву на дорозі до Його Небесного Царства!

«Бо любов прийшла з небес: Христос воскрес!»

СЛОВО РЕДАКТОРА

Христос наша Пасха і перемога. Поклоняючись його хресті, чи беручи на себе щодня свій власний хрест, ідемо шляхом до перемоги над гріхом і над смертю. Воскресіння Господнє славимо.

Віра у Христове і наше воскресіння дає змогу сприяти побудові моральнішого суспільства, в якому панує любов, братерство і мир. Члени Апостольства молитви і всі вірні будуть у цьому намірі молитися протягом цілого квітня. Розламавши одвірки пекла, Христос воскреслий проклав усім нам шлях до неба і став дверима до раю. Про це детальніше йде мова у "Слові життя". Катехити, і не лише вони, читаючи останню статтю про молитву "Отче наш", краще збагнуть важливість прощення і милосердя Божого.

В рубриці "З життя Церкви" матеріали в основному акцентуються на молитовних заходах підготовки до Пасхи. Отож, читайте про величний хресний хід у Львові, як і про численні успішні реколекції для вірних в Україні. Також помітна подія в житті УГКЦ – це захист дисертації о. Августина Баб'яка про митрополита Андрея Шептицького, що сприяли ознайомленню з цією постаттю на Заході.

Читайте у цьому числі змістовні роздуми о. Василя Зінька, ЧСВВ про Великдень та статтю про Великодню радість у лікарні, де висвітлюється важливість Воскресіння Христа в душі людини та в родині загалом. Розпочинаємо нову рубрику "Запитуйте – відповідаємо". Отже, надсилайте нам свої запитання на релігійні теми і отримаєте відповіді на сторінках нашого часопису.

В рубриці "З хроніки підпільної Церкви" є розповідь про одного жертвенного мирянина. Цього разу публікуємо нарис про видатну постать УГКЦ – о. Павла Брицького. Замість ***писанки*** *дітям та молоді даруємо легенду про біле ослятко і оповідання про Христове воскресіння. В некролозі читайте про видатного священика з часів підпілля о. Семена Посіко.*

Ще раз усім нашим дорогим читачам бажаємо миру та радості, що їх дарує воскреслий Христос.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

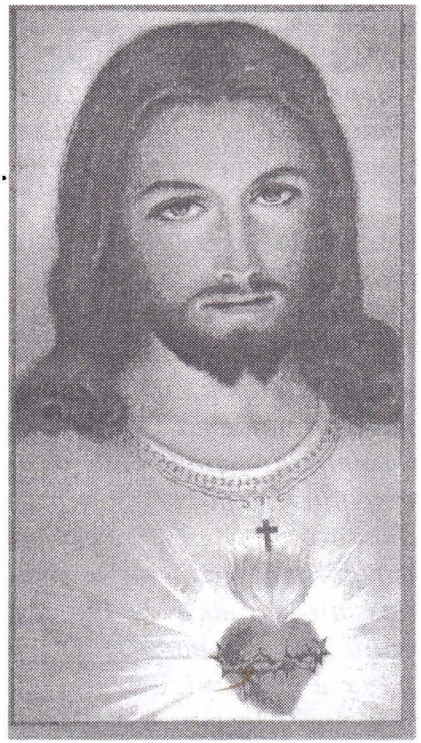

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА КВІТЕНЬ:

(Поблагословлене Святійшим Отцем)

Загальний: ЩОБ ХРИСТИЯНИ ЦІЛОГО СВІТУ СЛОВОМ І ПРИКЛАДОМ ВІДВАЖНО ВИЗНАВАЛИ СВОЮ ВІРУ У ВОСКРЕСЛОГО ХРИСТА, СПРИЯЮЧИ ПОБУДОВІ СУСПІЛЬСТВА ЛЮБОВІ.

Щойно після того, як повірили у Христове Воскресіння і відчули на собі силу Духа Святого, апостоли почали відважно проповідувати Євангеліє і робити чуда.

Отож, молімся, щоби всі християни світу утвердилися у вірі у Воскреслого Христа та відважно визнавали її словом і прикладом. Віруюча людина проявляє любов до Бога і до ближніх. Коли багато таких людей об'єднуються, то вони творитимуть суспільство любові. Про таке суспільство мріємо. Молімося і робім все можливе, щоби наше суспільство таким стало.

Місійний: ЩОБ У КРАЇНАХ АФРИКИ ЦЕРКВА ЗДІЙСНИЛА СВОЮ МІСІЮ ПРИМИРЕННЯ БРАТЕРСТВА І МИРУ.

В багатьох країнах Південної Америки, які ворогували між собою, Католицька Церква докладала чимало зусиль для їх примирення.

Молімся, щоби таку місію примирення і братерства виконувала і надалі св. Церква в країнах Африки, де дуже часто виникають конфлікти, а Католицька Церква є в меншості.

Місцевий: ЩОБ УСІ ВИНУВАТЦІ МОРАЛЬНОГО ЗАНЕПАДУ НАШОГО НАРОДУ РІШУЧЕ І ВІДВАЖНО НАВЕРНУЛИСЯ І СПОВІДУВАЛИ ХРИСТИЯНСЬКУ МОРАЛЬ.

Святий Павло у свій час нарахував чимало пороків, які мали християни Греції. Серед них були наклепники, розгнузданці, пияки, злоріки тощо.

Якщо хотіли б змалювати реальну картину занепаду моральності нашого народу, то список той був би набагато більшим. На запитання: "Хто у цьому винен?" – найлегше сказати, що попередній безбожний режим. Однак, вже десять літ того режиму немає, а моральність в народі далі занепадає. Це означає, що є нові винуватці такого занепаду. Його проявами є хабарництво, здирство, розкрадання, вандалізм, затримування заробітної плати та ін. Список був би далеко більшим.

Молімся, щоби вони навернулися на шлях християнської моралі, спричинилися до поступового повернення на високий рівень моральності українського народу, передовсім, на шляху тверезості, пошани до життя та соціальної справедливості.

Покровитель на квітень – св. Методій, 19(6)

Св. Методій належав до найславніших провідників Христової віри, був великим слов'янським вчителем, як і його брат св. Кирило. Народився він в м. Солуні, столиці грецької Македонії. Батько його був заможньою людиною, приділяв значну увагу релігійному вихованню дітей. Методій був лагідної вдачі, вродливий, добре знав право. Згодом, здобувши освіту, став управителем слов'янської землі (мабуть, Македонії). Це дало йому нагоду краще пізнати життя, звичаї, мову місцевих жителів. Чимало зусиль він приділяв місійній праці серед слов'ян. Багато праці було вкладено ним у переклад Служби Божої слов'янською мовою. Разом з своїм братом Кирилом він заснував духовну школу-семінарію, яка

готувала майбутніх священиків. Християнська віра поширювалась серед слов'ян. Народ був дуже прихильний до Методія і його слов'янських помічників. Згідно з проханням слов'янських князів і потребами слов'ян у Моравії Методія було висвячено на єпископа. Він разом з своїми учнями багато працював над поширенням Христової віри серед болгар, сербів, хорватів, словаків, поляків і українців.

У Квітну неділю 885 року Методій прийшов до церкви і, будучи хворим, благословив світську владу, духовенство й увесь народ. Він закликав зміцнювати і поширювати віру. 6 квітня на світанку Методій помер. Учні і засмучений народ поховали свого архиєпископа з великою пошаною.

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ТРАВЕНЬ:

Загальний: ЩОБ МОЛОДЬ СВОЄЮ ТВОРЧІСТЮ ТА ДИНАМІЧНІСТЮ СВІДЧИЛА ПРО ХРИСТОВІ СЛОВА, СТАЮЧИ ДЖЕРЕЛОМ НАДІЇ, РАДОСТІ ТА МИРУ.

Місійний: ЩОБ ЗА ПРИКЛАДОМ ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ МАРІЇ І ЗА ЇЇ ДОПОМОГОЮ ХРИСТИЯНСЬКІ БАТЬКИ ВИХОВУВАЛИ СВОЇХ ДІТЕЙ У ГЛИБОКІЙ ВІРІ, ТА ЗАОХОЧУВАЛИ ДО АПОСТОЛЯТУ І МІСІЙНОГО ЗОБОВ'ЯЗАННЯ.

Місцевий: ЩОБ ПРИКЛАД ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ МАРІЇ СПОНУКАВ МОЛОДЬ УКРАЇНИ ДО ЗБЕРЕЖЕННЯ ДІВИЦТВА І ЧИСТОТИ.

Покровитель на травень – Іван Богослов, 21(8)

НАМ ПИШУТЬ

Слава Ісусу Христу!

Хочу розповісти у вашому часописі про моє оздоровлення. В листопаді минулого року я захворіла, а всіх необхідних ліків не могла купувати через відому багатьом людям причину: брак грошей. Трохи занепала духом, але звернулася по Божу допомогу. Перед Різдвом Христовим завдяки молитві пароха церкви св. Андрія о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ отримала полегшення, а згодом відчула себе здоровою без приймання жодних ліків.

Щиро дякую Господеві за його ласку, а Матері Божій – за її заступництво. Нехай Бог надалі допомагає отцям Василіянам у їх жертвенній праці для добра народу!

Катерина СЕРБЕНЮК, м. Львів

"СЛОВО ЖИТТЯ"

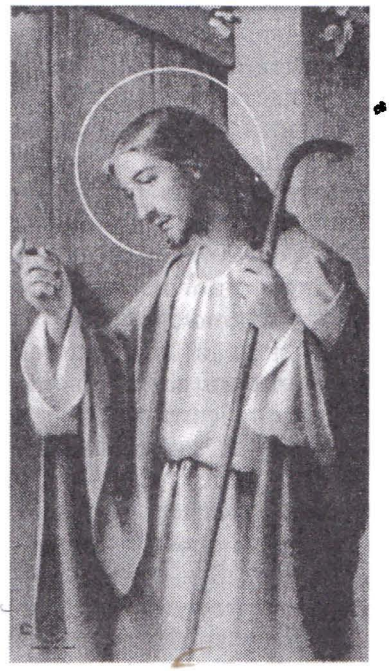

"Я – двері. Хто ввійде крізь мене – спасеться. Увійде він, вийде – і знайде пасовисько!" (Ів 10,9)

Для тих, які слухали Ісуса, поняття двері були відомі з біблійного оповідання про Якова, онука Авраама (Бут 28,17). Двері теж згадані в пророчій вістці про давню єрусалимську браму (пор. Пс 24, 7), яку Бог любить в особливий спосіб. Є такі слова із псалма: "Ось Господні ворота, праведники ними ввійдуть (Пс 118, 20). Ісус надає їм нову повноту значення. Це Він є дверима спасіння, що ведуть до пасовиськ, на яких божественні добра даруються духовному стаду. Він єдиний посередник, через якого люди мають вхід до Отця. "Він – двері Отця, – говорить Ігнатій з Антиохії, – через які входять Авраам і Ісаак, і пророки, і апостоли, і Церква".

"Я – двері. Хто ввійде крізь мене – спасеться. Увійде він, вийде – і знайде пасовисько!" (Ів 10, 9)

Євреї із зворушенням проходили через "двері" Святого Міста Єрусалиму, тобто через браму, маючи відчуття єдності цілого народу Божого і миру. Пророки говорили про новий Єрусалим із відкритими дверима для всіх народів.

І Ісус є тим, хто здійснює божественні обіцянки і очікування народу. Союз між Богом і вибраним народом пролягає мовби золотою ниткою.

Крім дверей Ісус себе образно називає ще дорогою. *"Я – дорога! Ніхто не приходить до Отця, як тільки через мене"* (пор. Ів 14,6). Отож, Він є насправді дорогою і дверима, відкритими до Отця, до самого Бога.

"Я – двері. Хто ввійде крізь мене – спасеться. Увійде він, вийде – і знайде пасовисько!" (Ів 10, 9)

Що означають конкретно у нашому житті ці слова?

Є багато інших місць у Євангелії, які мають зв'язок із цією цитатою. Серед усіх виділимо один уривок. Це намагатися пройти крізь "вузькі двері", щоб увійти у життя.

Чому зупиняємось саме на цьому? Бо, здається, що саме він

краще наближає нас до правди, яку Ісус говорить про себе. Краще просвітлює нас, як нею жити.

Коли стає Він дверима, повністю відкритими у Пресвяту Трійцю? Коли, здавалося б, закрились двері неба для Нього. Тоді Він стає дверима небесними для нас усіх.

Ісус, якого майже всі люди відреклися – це двері, через які відбувається досконалий обмін між Богом і людством. Він, принижений аж до хресної смерті, єднає дітей з Отцем.

Отож, Ісус – це вузькі двері і, водночас, навстіж відчинені. В цьому можемо пересвідчитись.

"Я – двері. Хто ввійде крізь мене – спасеться. Увійде він, вийде – і знайде пасовисько!" (Ів 10, 9)

Ісус, якого майже всі люди відреклися, стає для нас мовби перепусткою до Отця.

Кожен із нас повинен намагатися пройти через двері. Але як?

Коли ми розчаровані з приводу нещастя, травми, хвороби, яка здається безглуздою, згадуймо завжди страсті Ісуса, який пережив усі ці та інші випробування.

Він присутній у всьому, що має присмак болю.

Намагаймось, отож, розпізнавати Ісуса в усіх турботах і бідах життя, в особистих чи трагедіях інших людей, в стражданнях людства. Все це Він, бо Він зробив їх своїми. Вистачає з вірою сказати йому: "Ти, Господи, єдине моє добро" (пор. Пс 16, 2). Вистачає зробити щось конкретне, щоб полегшити "його" страждання у бідних, у нещасних, щоб пройти дверима і знайти радість, якої ніколи раніше не мали, та нову повноту життя.

К'яра ЛЮБІХ

НАМ ПИШУТЬ

Слава Ісусу Христу!

Хочемо скласти щиру подяку через Ваш часопис Господу Богу, Пречистій Діві Марії та святим посередникам Йосифу-обручнику, апостолові Юді-Тадею за одужання дочки. Вона мала великі ускладнення під час пологів, але наш внук народився здоровим.

В окремий спосіб дякуємо о. Антонію Масюку, ЧСВВ, який за нашим проханням молився в цьому намірі.

З повагою сім'я ПАЛЧИНСЬКИХ,
м. Львів

Шановна редакціє!

Хочу розповісти через ваш часопис про справжнє чудо, яке сталося зі мною. Протягом року перенесла п'ять операцій під наркозом. За Божою допомогою і завдяки щирим молитвам на вервиці до Пречистої Діви Марії я була врятована. Зараз набираюся фізичних сил. Моя щира подяка Богові за оздоровлення. Також дякую усім тим людям, що мені допомагали духовно і матеріально під час хвороби.

Марія СТОРОЖУК,
м. Кристонопіль

"ОТЧЕ НАШ" – МОЛИТВА, ЯКОЇ НАС НАВЧИВ ГОСПОДЬ

(Закінчення. Початок у № 12 за 1998 р. та у №№ 1, 2, 3 за 1999 р.)

"І прости нам провини наші..."

З великим довір'ям ми молимось до нашого Отця. Благаючи Господа, щоб святилось ім'я Його, просимо Бога, щоб і ми завжди були більше святими. Хоча ми одягнули білу одежу хрещення, ми не перестаємо грішити, відвертатися від Бога. Тепер у цьому новому проханні ми повертаємось до Нього, як той блудний син до батька. Визнаємо себе грішниками перед Ним, як той митар і просимо: *"Боже, будь до нас милостивим і прости нам наші провини"*.

Однак милосердя Боже не може проникнути в наше серце, поки ми не простимо нашим ближнім. Ми не можемо любити Бога, якого не бачимо, якщо не любимо брата, сестру, яких бачимо. Якщо ми відмовляємось простити нашим братам і сестрам, то наше серце "зачиняється" і через його закам'янілість стає недоступною милосердна любов Отця. Коли ми визнаємо гріхи, наше серце знову відчиняється для його ласки.

Ісус повчає нас: *"Тож будьте досконалі, як Отець ваш небесний досконалий" (Мт 5, 48), "Будьте милосердні, як і Отець ваш милосердний" (Лк 6, 36), "Нову заповідь даю вам, щоб ви любили один одного, як я був полюбив вас" (Ів 13, 34)*. Дотримання цієї важливої заповіді Бога полягає не в чомусь зовнішньому, а в глибині серця, тобто бути святими, милосердними, пройнятись любов'ю до Бога.

Отож, суть прощення полягає в тому, що "ми прощаємо один одному, як Бог у Христі нам простив" (Еф 4, 32). Християнська мораль вчить, що прощати потрібно не лише нашим приятелям, але й ворогам.

Прощення є вершиною християнського благочестя. Воно свідчить про те, що в нашому світі любов має бути сильніша, ніж гріх. Прощення є головною умовою примирення дітей Божих з їхнім Отцем і людей між собою. Пам'ятаймо, що Бог не приймає жертви від непримиренних. Він відсилає їх від вівтаря, щоб вони насамперед примирилась зі своїми братами. Найміліщою жертвою для Бога є мир, згода між людьми, єдність Отця і Сина і Святого Духа. Вона була і буде взірцем єдності людини з людиною і людини з Богом.

"Не введи нас у спокусу..."

Це прохання означає: "Відвертай від нас такі спокуси, від яких ми б загинули". Ми просимо Господа не дати нам вийти на дорогу, яка веде до гріха. Дане прохання тісно пов'язане з попереднім. Коли ми просимо про відпущення гріхів, то одночасно просимо про усунення всього, що спонукає нас до гріха.

У цьому проханні ми просимо Бога: *"Дай нам відвагу і мужність, щоб ми не згрішили і не були переможені спокусою"*.

"Не ввійти у спокусу" передбачає таке рішення серця: *"Бо де твій скарб, там буде і серце твоє"*. Св. апостол Павло пише про те, що людина здатна подолати спокусу. Господь допускає спокусу. Але дає змогу її подолати. Тільки людина повинна молитись, просити Божої допомоги, докладати зусиль, щоб її перемогти.

"Але визволи нас від лукавого..."

Останнє прохання до нашого Отця міститься у молитві Ісуса: *"Не молю, щоб Ти узяв їх від світу, лише щоб уберіг їх від лихого"* (Ів 17, 15). Воно стосується кожного з нас особисто. Але завжди ми молимось у спільноті з усією Церквою і за спасіння цілого людського роду.

Ми просимо Бога визволити нас від всього злого, від частих нападів диявола. Св. ап. Павло пише: *"Господь, що знищив ваш гріх і простив ваші провини, готовий захищати і охороняти від підступів диявола, що воює з вами, щоб ворог – джерело всяких гріхів – не напав на вас зненацька. Хто довіряє себе Богові, не боїться диявола. "Коли Бог за нас, хто проти нас?"* (Рим 8, 31).

Ми просимо також визволити нас від усіх лих, винуватцем або підбурювачем яких є лукавий. Поряд з тим, у цьому проханні ми просимо відвернути від нас усі нещастя земного життя: неврожай, голод, хвороби, землетруси, повені, війни і будь-які інші лиха.

Після закінчення молитви ми кажемо: "Амінь", що означає: "Нехай так станеться", "Нехай так буде".

Амінь

Амінь – єврейське слово, подібно як і слова "алилуя", "осанна" тощо. Ніхто їх не перекладає, а старається зрозуміти. "Амінь" означає сильне бажання підтвердити попередньо сказане, щось подібно до печатки з підписом на якомусь документі. Отож, амінь наприкінці Господньої молитви немов ще раз підкреслює нашу рішучість прославляти Бога тут, на землі, впродовж цілої подорожі до неба. Нехай так буде!

ПІД ХРЕСТ ТВІЙ СТАЮ...

Традиційно у Хрестопоклінну неділю щороку у наших містах і селах відбуваються Хресні дороги. Тисячі мирян беруть у них активну участь, належно готуючись до такого величного празника, як Великдень.

У Львові вже вдруге **Хресний хід** був проведений завдяки отцям Василіянам. 14 березня було доволі холодним днем, бо зима ненадовго повернулася. Але тисячі віруючих зібралися біля Святоонуфріївського монастиря отців Василіян, звідки розпочався хід з хрестом. о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ виголосив коротке слово про значення цьогорічної Хресної дороги. Далі ним було прочитано уривок з Євангелія для першої стації і прозвучало змістовне розважання над ним. Серед священиків, що очолювали Хресну дорогу, були о. Віталій Дуткевич, ЧСВВ, о. Василь Мендрунь, ЧСВВ, о. Теодор Пилявський, ЧСВВ, о. Іван Возняк, ЧСВВ та інші. Друга зупинка була біля церкви св. Миколая (УПЦ КП), де св. Євангеліє та розважання виголосив о. Володимир Вірста, ЧСВВ. Хресний хід продовжився з цієї древньої частини Львова у бік центральної. Велелюдно вже було біля церкви св. Марії Сніжної, де місцевий парох прочитав і виголосив проповідь. Слід зауважити, що хресний хід вірних на чолі з отцями Василіянами супроводжувався інспекторами ДАІ. Хресна дорога пролягла далі вузькими вуличками центру міста. Священики читали Святе Письмо і повчали численних вірних біля Преображенської церкви, вірменського храму, церкви Пресвятої Євхаристії. Наступна зупинка була перед православною церквою Успіння Матері Божої. І знову тисячі людей заполонили велику площу і духовно збагачувалися науками отців...

На світлині: перша стація біля Святоонуфріївського монастиря отців Василіян.

Церква св. Михаїла, де служать монахи Студити, мовби височіє у центрі міста. Саме біля неї була дев'ята стація. Учасників хресного ходу привітав один з отців Студитів, який теж розважав над Господніми страстями. Не одному учасникові цього Хресного ходу пригадалася історія з 1989 року. Приблизно стільки ж народу, на цьому самому місці, перед закритими дверима костелу Кармелітів відправляли прилюдні греко-католицькі Богослужіння, очолені о. Антонієм та іншими священиками. О Боже, скільки за 10 років змінилося на краще. Хай тобі Господи буде за це вічна хвала!

Години спливали швидко. "Хресту Твоєму поклоняємся, Владико", – страсна пісня не змовкала на устах вірних. Хресна дорога завершувалася. У самому центрі Львова біля церкви св. Андрія, біля пам'ятника А. Міцкевичу та біля статуї Матері Божої учасники цього величного ходу з хрестом востаннє призадумувалися над стражданнями Божественного Спасителя. Дуже гарно проповідував магістр Крехівського монастиря о. В. Мендрунь, ЧСВВ. У своїх науках отці неодноразово наголошували на тому, що кожен християнин у своїй життєвій мандрівці несе власний хрест, терпить і страждає як Ісус Христос. Достойне несення життєвого хреста винагороджує Господь щасливою вічністю.

Ігор СКЛЕНАР

ВЕЛИКОПОСНІ МІСІЇ

Святі місії під проводом отців Василіян були проведені в багатьох містах і селах Львівщини. Приміром, колись «червоне село» **Корналовичі** Самбірського р-ну на Львівщині стало досить родючою нивою. Там вже 6 років дбайливо сіє слово Боже молодий священик Григорій Жук. Велику допомогу у пасторальній праці має він в особі катехитки Іванни Масинець.

Мабуть, ні в одній парафії нашої митрополії не проведено аж 2 рази протягом 4 років цілотижневі святі місії. А у Корналовичах на це спромоглися. Влітку 1994 року св. місії проводили тут отці Василіяни **Йосафат Воротняк** і **Мартин Хабурський** з двома братами ЧСВВ та двома сестрами Йосафатками. Восени 1998 року другі св. місії у селі проводив **о. Вінкентій Прихідько, ЧСВВ**, якому допомагав **бр. Орест Дверницький, ЧСВВ** та дві сестри Василіянки.

У Хрестопоклінний тиждень великопосні реколекції вдруге провів о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ, а допомагали йому сестри Згромадження Пресвятої Євхаристії з Самбора. Місійні науки були не лише в церкві, але й в середній школі, де о. Йосафат, ЧСВВ проводив заняття з учителями, а сестри з учнями. Під час реколекцій було уділено св. Тайни хворим у домах.

В с. Убині Кам'янко-Бузького району на Львівщині було проведено великопосні реколекції під проводом **о. Романа Шелепка, ЧСВВ.** Подібні заходи пройшли у храмі Пресвятого Серця Христового м. Жовкви. Проповідував **о. Назарій Лех, ЧСВВ**, колишній ігумен Жовківського монастиря, а нині настоятель василіянської місійної станиці в м. Ялті, що у Криму. Теми наук стосувалися шістьох правд віри.

Під кінець п'ятого Великопосного тижня **у Святоонуфрієвському храмі отців Василіян у Львові** триденні духовні реколекції провів **о. В. Мендрунь, ЧСВВ,** магістр Крехівського монастиря, а під кінець шостого тижня Великого посту **у храмі св. Андрія у центрі Львова** проповідував три дні відомий місіонер о. Андрій Шагала, ЧСВВ.

ХРЕСТ – СИМВОЛ НАШОГО СПАСІННЯ

Ми, християни, визнаємо свою віру через знак св. хреста, почитаємо його, бо він є символом нашої віри, любові, нашого спасіння. Він нагадує нам, що на хресті було розіп'ято нашого Спасителя Ісуса Христа, нагадує Його смерть і воскресіння. Знак св. хреста приносить для нас благословення Боже, береже від злого духа та багатьох нещасть щодо душі та тіла.

Напередодні Хрестопоклінної неділі, коли ми в часі Великого Посту в особливий спосіб почитаємо святий хрест, у Воля-Висоцькій НСШ, що на Жовківщині під керівництвом вчительки християнської етики п. О.В. Крак було проведено змістовний духовний захід для старшокласників на цю тему.

В просторій класній кімнаті встановлено розп'яття Ісуса Христа, прикрашене віночком із зелені та живих квітів, та ікону "Ісус-Учитель". Поруч – букети перших весняних квітів. Яскраво спалахує полум'я свічки, яке символізує Ісуса Христа. В урочистій тиші линуть слова молитви: ***"Господи, дай мені силу мужньо поборювати злого духа та всі мої низькі пристрасті і пожадання. Зачини двері мого серця перед жадобою земної слави і багатства, не дай доступу ненависті та заздрості, віджени від мене гріховні думки. Скріпи, Господи, Твоєю святою ласкою мою слабосильну людську природу, а в майбутньому житті прийми мене до Твоєї небесної слави".***

Діти тепло привітали дорогого гостя – священика-ієромонаха Чину св. Василія Великого **о. Рафаїла Стефурака** з Жовківського монастиря.

Вчителька разом з учнями вела цікавий діалог-роздуми на основі притчі про блудного сина. А потім старшокласники висловили свої думки, основну ідею притчі, яка закликає нас, особливо в часі Великого Посту, покаятись, перепросити Бога за свої гріхи, примиритись з Ним. Господь, як добрий милосердний Батько, простивши блудному синові, простить і нам. Господь чекає на нас, кличе до життя вічного, хоче, щоб ми були справжніми християнами, добрими дітьми Божими.

З великим інтересом присутні слухали виступ **о. Рафаїла, ЧСВВ**, який розповів про історію хреста, його використання з перших віків християнства, зупинився на питанні почитання святого хреста.

Потім всі присутні разом мелодійно заспівали пісню "Під хрест Твій стаю", віддаючи пошану святому хресту. Як подяка Богові за всі отримані ласки і прослава Його святого імені звучала молитва "Отче наш". ***На закінчення відкритого уроку християнської етики о. Рафаїл Стефурак, ЧСВВ подарував школі розп'яття Ісуса Христа, яке завжди нагадуватиме школярам про велику любов нашого Спасителя, спонукатиме до добра, любові та милосердя.***

ВЕЛИКОПОСНІ РЕКОЛЕКЦІЇ ТА МІСІЇ

У минулому році у вересні відбулася вдала свята місія в **с. Старий Яр на Львівщині.** Завдяки старанням Всеч. о. пароха Євгена Кварціяна і добродійки Петрусі Мельник відбулися і цьогорічні великопосні реколекції. Вони почалися в сиропусну неділю. Отцю-місіонеру В. Зіньку, ЧСВВ допомагали сестри Йосафатки Тадея і Любомира. Вони охопили своєю працею і сусіднє село Коти. До цієї парафії належать і Невини. Разом – понад двісті хатів. Реколекційні науки, великодня сповідь, св. Причастя – це основна праця місіонерів. Діє у селі Апостольство молитви з 70-ма членами та дитячий гурток.

У першому тижні цьогорічного Великого посту були другі реколекції **на Перемишлянщині у парафії Коросно.** Її очолює Всеч. о. Василь Козак. Пані добродійка Катерина, мати трьох дітей, була доброзичливою і гостинною для отця-місіонера В. Зінька, ЧСВВ і сестер Йосафаток Миколаї й Олени. До парафії в Коросно ще належать два села: Мерецїв і Осталовичі. З цієї парафії є родом три сестри св. Йосифа, два священики, один семінарист і ще один кандидат у отців Редемптористів. Правда, що через снігові замети один раз не вдалося доїхати до Осталович. Місцеві жителі гарно співпрацюють з о. парохом та є жертвенними, бо дають продукти до монастирів в Уневі, у Крехові. З нагоди реколекцій теж не шкодували харчів. Ми їм за це щиро вдячні.

Другого березня почалася свята місія **у селі Красна**, що 12 км від Надвірноланчинського деканату. Парохом є тут ревний священик Всеч. о. Іван Бойко, що саме заради свого срібного ювілею священства зробив вірним гарний дарунок – святі місії. Ми склали щирі побажання для о. Івана Бойка з нагоди 25-річчя священства. Парафія нараховує майже тисячу хат та 3200 душ. Церква Різдва Матері Божої збудована в останні роки і вміщає багато людей. Має галереї. Добре діють Апостольство молитви та Марійська дружина Молоді, що має більше ста членів. Катехитка у школі – Марія Стрільбицька. З цієї парафії родом є дві сестри-Василіянки, два священики та один монах Редемпторист. Сестер Йосафаток Олену і Любомиру та автора цих рядків, що проводив реколекції та місію, поселила у себе й щедро приймала родина Василя і Марії Жидаків. Вірні надзвичайно гарно співпрацювали на місії, що аж шкода було від'їжджати. У селі теж люди зібрали продукти для монастирів.

Отже, бажаємо усім учасникам цих духовних акцій багато Божої благодаті і витривання у ній аж до кінця свого життя. Також зичимо їм доброго здоров'я та гарної співпраці зі своїми ревними отцями-душпастирями. Хай шириться Царство Боже серед нашого народу і прославляється Пресвята Богородиця!

Щиро усім дякуємо і молимося за всіх!

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

P.S. о. В. Зінько, ЧСВВ крім цього провів великопосні місії і у всіх василіянських парафіях на півночі Польщі.

ЩОБ ВІДРОДИТИ ХРАМИ ЛЮДСЬКИХ ДУШ

Багато духовної праці потребує Східна Україна. Адже там лише в окремих населених пунктах зароджуються перші невеликі греко-католицькі парафії. На всій території переважають церкви Московського патріархату. Та чи не найбільше хвилює те, що опустіли храми людських душ, багато людей не хрещені, не вінчані, не знають молитов, не ходять до церкви.

Нещодавно на теренах Східної України, зокрема, в Запоріжжі побував о. Рафаїл Стефурак, ЧСВВ, який проводив там місійну працю. Ми попросили його поділитись своїми враженнями.

– Отче Рафаїле, розкажіть, будь-ласка, як живе греко-католицька парафія у Запоріжжі.

– Слід сказати, що там ледь помітні перші паростки відродження Греко-Католицької Церкви. Вже рік, як створена в Запоріжжі греко-католицька парафія. Її очолює о. Андрій Бухвак. Він родом з Івано-Франківщини. І зараз докладає зусиль і жертвенності, щоб відроджувати храми людських душ, приводити людей до Бога. Зараз там нараховується близько 50 чоловік. Великою проблемою є те, що священик і парафіяни в даний час не

На світлині: Служба Божа у Запоріжжі, на квартирі священика.

мають ні каплиці, ні церкви. Збираються на Богослужіння на квартирі свого душпастиря. Час від часу делегації вірних ходять з проханнями до влади міста, просять виділити приміщення для проведення Богослужень, однак їм відмовляють. У центрі міста стоїть велична мечеть для людей, які сповідують іслам, будується римо-католицький костел, є собор Російської православної церкви, православний храм Київського патріархату. Лише вірні греко-католицької парафії не мають своєї церкви.

– Чи практикується в школах викладання християнської етики?

– На жаль, в жодній з шкіл християнська етика не викладається. Не дозволяється в школі навчати дітей наших християнських звичаїв і традицій. Забороняють також священикові прийти в школу, щоб поспілкуватись з дітьми, ознайомити їх катехизмом, навчати молитов. Прикро, що багато молоді ще не ходить до церкви, не читає духовної літератури. Неприємне враження на нас справило і те, що ми, перебуваючи в Запоріжжі, ніде не чули української мови.

– Отче Рафаїле, мабуть, вам доводилось там спілкуватись з місцевими жителями. Які проблеми їх хвилюють в питанні духовності?

– В Запоріжжі та його околицях є багато людей, які колись ходили до православної церкви, бо іншої не було. Вони висловлювали свої думки, що радо би молились в нашій Греко-Католицькій Церкві, якщо б вона там була. Багато християн навернулося би до правдивої віри, якби в місті був свій храм чи хоча би невелика капличка.

Мені довелось побувати і в невеликій греко-католицькій парафії с. Матвіївка, неподалік Запоріжжя. Там парохом є о. Олександр Бондаренко. Він сам родом зі Східної України і добре знає проблеми місцевих християн, намагається їх якось вирішувати. Але і тут ситуація не краща.

Ми з вірними відправили молебень до Христа Чоловіколюбця. Молились в пристосованому приміщенні-капличці (колишній червоний куток колгоспного Будинку тваринника). Це приміщення виділили для тимчасового користування. Нелегко вирішити проблему щодо будівництва храму, оскільки немає коштів.

Під час молебня я мав коротку науку, де розповідав про нашу Церкву, традиції нашого народу, наголошував на необхідності навернутися до Бога, відродити духовність. А потім знову спілкувався з людьми. Вони висловлювали свої думки і ділилися проблемами, зокрема тією, що необхідно молодь навернути на добру дорогу. Бо у її середовищі процвітає пияцтво, наркоманія, розпуста.

З болем у серці говорили християни про те, що молоді люди потрапляють під вплив сектантів. Деякі з них відвідують, навіть, секту сатаністів, яка діє в цьому місті.

– Як готуються миряни до Великодніх свят?

– Повільно впроваджуються там християнські звичаї і традиції. Більшість людей визнавала лише свята державні, а у Великдень чи інші великі християнські празники звикла працювати. Вони йшли на город, копали, садили картоплю чи займались іншою важкою працею. Ніхто не пік паску і не святив її. Лише окремі наші вірні на Великдень слухали Службу Божу з Ватикану, а паски святили самі, свяченою водою. Лише тепер дещо ситуація поліпшується, християнські родини готуються належно до Великодня. Радує те, що більше людей йде до церкви, сповідаються під час Великого посту.

Люди висловлювали свої пропозиції, щоб частіше до них на місійну працю приїжджали священики, сестри-монахині, щоб навернути людей, особливо молодь до Бога. Отож, поле для праці духовенства велике, потрібно на Сході України відродити храми людських душ.

Розмову вела Ольга КРАК

ЩО СТУДЕНТИ ДУМАЮТЬ ПРО РЕЛІГІЮ?

Нещодавно проведено анкетування студентів Львівського держуніверситету ім. І. Франка. Студенти відповідали на запитання: **"Чи потрібна релігія молодій людині і яке її майбутнє?"**

80,5 відсотка анкетованих відповіли, що релігія дуже потрібна сучасній людині, а лише два відсотки відповіли, що вона не потрібна. Інші опитувані не визначились.

Що стосується майбутнього релігії, то 30,5 студентів вважає, що релігія в 21 столітті матиме ще більший вплив на суспільство, ніж сьогодні. Лише п'ять відсотків думає, що релігія в майбутньому менше цікавитиме людей. Всі інші дотримуються тієї думки, що релігія цікавитиме людство в майбутньому так само, як і зараз. Цікаво, що хлопці з більшим оптимізмом бачать перспективу релігії (32,6% анкетованих, а дівчата – 28,6%).

Жодна анкета не відображає повністю правильної думки загалу, але певна закономірність в цьому є.

Опитування здійснив
брат Методій БРИНДЗЕЙ, ЧСВВ

ДИСЕРТАЦІЯ ПРО МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО

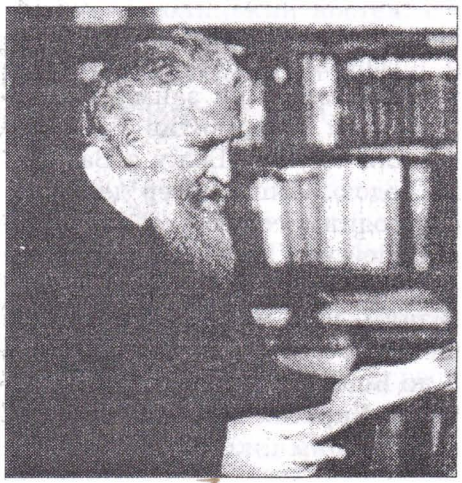

24 лютого цього року у Ліонському Католицькому Університеті о. Августин Баб'як, український греко-католицький священник м. Ліона (Франція), захистив докторську дисертацію на тему "Митрополит Андрей Шептицький і Синоди 1940 – 1944 років, як завершення пастирської діяльності на службу Божу і українського народу".

Окрім докторської праці Андрія Кравчука на тему "Christian Social Ethics in Ukraine: The Legacy of Andrei Sheptytsky", це одна з перших дисертацій, яка трактує постать великого церковного і громадсько-культурного діяча Митрополита Андрея Шептицького. Ця праця про Митрополита є сьогодні актуальною, бо процес його беатифікації й канонізації триває. Всі дослідження у цій ділянці можуть спричинитися до прискорення розпочатого у 1958 році процесу, постулятором якого є єпископ Михаїл Гринчишин, ЧНІ, екзарх українців у Франції.

Дисертація о.А.Баб'яка обсягом 420 сторінок охоплює дві частини. У першій представлено участь Митрополита у підготовці й визначенні тематики п'ятьох Синодів у 1940-1944 роках, а також аналіз головних постанов Синодів в ділянках релігійної освіти й реформи духовенства, одностайного визначення Літургії для УГКЦ, та діяльності у релігійній, культурній і харитативній ділянках.

У другій частині проаналізовано діяльність Митрополита в єпископській функції, його ставлення до політичного життя, з'ясовано його екуменічну концепцію.

До основної праці про Синоди додано другий том обсягом 312 сторінок, в якому зібрано документи, упорядковані за структурою першого тому. Велика заслуга автора дисертації у тому, що він зібрав, переклав документи й матеріали на французьку мову і зробив їх доступними для французьких дослідників.

Важливим рішенням жюрі і деканату була пропозиція, щоб дисертацію видав Католицький Університет Ліону у своїх публікаціях. Таким чином, дослідження о. д-ра Августина Баб'яка стане доступним для широкого кола дослідників і збагатить українознавчі студії у Франції.

М. КОЛАЧКО

УРОЧИСТІСТЬ І КРАСА УКРАЇНСЬКОГО ВЕЛИКОДНЯ

Кілька десятків років тому один наш земляк, що проживав в американському місті Лос-Анджелес (штат Каліфорнія), вирішив піти і подивитися на різні великодні відправи у церквах міста. Там були і храми Східних Церков (Мелхітської, Грецької, Маронітської тощо). Після відвідин він описав свої спостереження. Знайшов він щонайбільше колориту, повну різних церемоній та краси у наших церквах: греко-католицькій й православній. Довелося і авторові цих рядків у світі роками спостерігати, як інші святкували Великдень. Приміром, в Аргентині, Італії й у Бразилії, де прожив майже половину свого віку. Там наголошують на Великій П'ятниці. Коли одного разу говорив з аргентинцем, то він мені на зауваження, що от сьогодні велике свято – Воскресіння, відповів: "Головне – спогад про п'ятницю, що Ісус помер!"

Краса українського Великодня відчутна вже у Квітну неділю. Хто потім може забути Страсті та читання Євангелій у четвер ввечері. У саму Велику П'ятницю відбувається виставлення плащаниці та спів "Ти, що одягаєшся світлом як ризою..." До плащаниці люди стоять у чергах. У Велику суботу "страсний" настрій переходить у спокійний, очікувальний і люди святять паски. Цілий день ідуть християни, навіть такі, що живуть далеко від церкви. Але нема цього свята без свяченого яйця, паски, м'яса та й інших страв, що лежать у кошику і покриті вишиваним рушником.

Потім маємо воскресну Утреню. Вона починається обходом навколо церкви й тоді серед ранкової тиші чуємо: "Хай воскресне Бог". Дзвенять дзвони, люди вітаються: "Христос воскрес!". Сльози капають з очей старших і діти, мов заворожені, дивляться і слухають оту воскресну містику. Звучить вітання священика, цілується артос. Вірні спішать додому на великодній сніданок.

Дзвони не вгавають на дзвіницях. Іхній веселий гомін несеться в поля й ліси... Христос направду воскрес! Молодь і діти усі три дні водять гаївки біля церков. Є ще похід на цвинтарі, щоб і померлим принести радісну вістку: "Христос встав з гробу й ми колись гроби залишимо, щоб з Ним вічно веселитися та радіти..."

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

ВЕЛИКОДНЯ РАДІСТЬ У ЛІКАРНІ

Під час обходу у лікарні лікар, підійшовши до старенької бабусі, запитав:

– Чи ви не хочете бути вдома на Великодні свята?

– Я не маю дому! – відповіла сердито бабуся.

А коли хворі її запитували, чому до неї ніхто не приходить, то мовчала.

Ось настали Великодні свята. Хворих відвідували родичі і поздоровляли їх з воскресінням Христовим. Старшій жінці передали паску і поздоровлення від однієї особи, яка колись лежала з нею у палаті. Не могла стримати бабця жалю, взяла руку своєї сусідки по ліжку і притулила її до беззубих уст. І наповнились очі сльозами. Вони повільно спадали на спрацьовані руки. Жінка скаржилась сусідці:

– Маю діти і внуки, але вони про мене забули, не навідуються.

* * *

У лікарні хворі готувались до Служби Божої. Встановили престіл в одному з відведених кабінетів. Священик радісно привітав всіх присутніх:

– Христос воскрес!

– Воістину воскрес! – відповіли з душевним піднесенням присутні: хворі і медперсонал.

– Тут є у палаті один тяжко хворий чоловік і просить, щоб його посповідали, – повідомила медсестра.

– Чи не могли би Ви, отче, його висповідати, бо він дуже хворий?

Отець охоче погодився:

– Добре, що хоче. Краще пізно, як ніколи!

– З своєю дружиною живу без шлюбу п'ятдесят років. Весь цей час не сповідався.

– Сповідайтесь, добродію! Як виздоровієте, то візьміть шлюб, – сказав отець.

Хворий щиро розкаявся у гріхах, а після сповіді сердечно дякував священикові за уділену йому Святу Тайну.

Потім до сповіді приступило ще кілька осіб. Розпочалась великодня Служба Божа. Відбувалась надзвичайна подія, якої людина не завжди може збагнути. Священик служить Святу Літургію. Цей невеликий престіл на столі є новою Голгофтою, де в безкровний спосіб Христос жертвується за людей. Перед освяченням Чесних Дарів, хліба і вина всі роблять визнання святої віри. Освячуються чесні Дари. Вірні приймають Ісуса Христа у Пресвятій Євхаристії.

Двері у палату, в якій лежить наш хворий відкриті і він слухає уважно

всю Службу Божу. Причащаються ті, які сповідалися.

Закінчилась св. Літургія. Співали ще воскресні пісні. Потім до священика почали підходити хворі.

– Прошу отця, помоліться за моє здоров'я!

Тут мати підійшла зі своєю дитиною і благає:

– Відчитайте над моєю дитиною молитву. Не спить вночі, прокидається.

– Чи немає що у вас доброго прочитати? – запитав якийсь молодий мужчина. – Дякуємо вам за гарну проповідь!

– А я би хотіла висповідатись, бо сповідалась ще у своїй молодості, – соромливо сказала старша жінка. Я трохи спізнилася на Службу Божу.

– А ви живете з своїм чоловіком у шлюбі? – запитав священик.

– Він лежить в цій лікарні. Похвалився мені, що ви його сьогодні висповідали. Ми дуже хотіли би взяти шлюб.

Священик з Надією, жінкою хворого, увійшов в палату до Івана і запитав його:

– Чи згідні ви взяти шлюб зараз у лікарні?

– Так. Я дуже хочу це зробити, бо весь час про це думаю, – відповів хворий.

Надія теж кивнула головою.

– Тоді прошу посповідатись, – звернувся до жінки отець.

Надія посповідалась у ординаторській, де нікого у цей час не було, а запричастилась у палаті біля ліжка свого чоловіка.

У палату увійшли свідки. Священик виголосив коротеньку катехичну науку.

– Подружжя – це, передусім, єдність духа. Любов у ньому така велика, що двоє людей віддають себе взаємно один одному на ціле життя. Подружжя встановив сам Господь: *"Що Бог з'єднав, нехай людина не розлучає!"* (Мт 19, 6). Подружжя є правдивим Божим благословенням для вас і вашого роду, – так закінчив отець свою науку.

Іван лежав на ліжку, а Надія стояла біля нього. Ось вони дають згоду, а відтак присягають, кладучи руки на Євангелію. Надія в ту хвилину стояла навколішки і зворушливо, зі сльозами на очах, повторювала слова присяги. Іван теж не стримував сліз. Після шлюбу він ще прийняв св. Тайну оливопомазання. Потім промовив, хвилюючись:

– Дякую вам, отче, на душі стало легко, як ніколи. Тепер відчув, який Бог добрий. Нарешті я взяв шлюб! Боже, які ми щасливі! У нас сьогодні справжній Великдень. Христос воскрес у наших душах!

З душевною радістю йшов тоді з лікарні отець, дякуючи Богові. Він через нього полікував душі цих хворих. Неодноразово до цього священика зверталися з такими проханнями і він намагався виконувати їх. Але ще ніколи не відчув такої великої радості, бо Христос воістину воскрес в душах цих похилих віком людей.

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

ПРО ХРЕЩЕННЯ, ВСТУП ДО МОНАСТИРЯ ТА СВ. ПРИЧАСТЯ

Наша читачка Лідія Купчик зі Львова надіслала листа з таким запитанням: **"Дуже прошу пояснити, чому тепер при хрещенні не можна давати два імені. Нераз батьки хочуть назвати дитину на честь якогось з родини чи когось авторитетного для них, а разом з тим і поручити дитину опіці певного святого. Тому широко практикувалось в Галичині надання дитині двох і навіть трьох імен. Чи тепер це заборонено? Чому і ким?"**

Вона пише, що греко-католицький священик Володимир Лиско у 30-40 роках мав звичай давати дитині друге та третє ім'я Марія. Таким чином хотів засвідчити своє особливе набоженство до Матері Божої. Зараз священики відмовляються щось подібне робити.

Відповідаємо, що *така практика не заборонена Церквою.* Під час хрещення дитині надається ім'я Святого, який крім ангела-хоронителя стає її небесним покровителем. Якщо батьки дали ім'я Руслан, Ігор, Олег та ін. (а таких Святих ще немає), то бажано додати ім'я когось із числа Святих. Хоча в народі є поговірка, що дитина в день свого народження сама собі обрала ім'я. Церква не зобов'язує батьків давати власне це ім'я. Можна назвати дитину іменем будь-якого Святого.

Також п. Лідія запитує: **"Чи можна перехрещувати або повторно хрестити чи миропомазувати дитину?"**

Охрещену дитину чи православним, чи католицьким священиком не можна другий раз хрестити і миропомазувати. Оскільки існує оправданий сумнів у правильності надання цих святих Тайн, то людину можна хрестити і миропомазувати під умовою. Священик у такому випадку говорить: "Хрещаю тебе в ім'я Отця і Сина і Святого Духа, оскільки ти не був правильно хрещений". Вірних нашого обряду, які були хрещені римо-католицьким священиком і не миропомазані, слід миропомазувати. Це потрібно робити тому, що римо-католицький священик лише хрестить дитину, а єпископ, коли їй 12 років, миропомазує.

Інша юна читачка з Жовкви, Марта Сидон, запитує про умови, які необхідні для вступу до монастиря.

До монастиря може вступити кожна дівчина нашої віри і обряду, якій виповнилося 17 років і за згодою батьків.

Якщо тато або мамо (чи обоє) заперечують, то приймають з 18 років. Кандидатці до монастиря слід подати довідку про стан здоров'я, характеристику та рекомендацію від пароха, атестат про шкільну освіту, паспорт або свідоцтво про народження. Якщо дівчина вагається, то необхідно порадитися з парохом або священиком-монахом. Він може скерувати до одного з 12 жіночих монаших Чинів і Згромаджень УГКЦ, відповідно до здібностей і нахилу. Адреси новіціятів (так називаються монастирі, до яких вступають молоді кандидатки) можна знайти у "Календарі Світла".

п. Катерина з Жидачева запитує: "Я розведена вже 8 років. Зараз в мене другий чоловік, з яким маю двоє дітей. Чи можна мені бодай на Великдень приступити до св. сповіді і Причастя".

Св. сповідь включає покаяння від всіх гріхів. Шановна пані живе у незаконному стані, тому що не вінчана з теперішнім чоловіком. Отже, ця жінка не може отримати розрішення, бо після сповіді залишається жити у гріховному стані. Однак є умова, за якою можна сповідатися.

З листа читачки невідомо, якого вона віку. При двосторонній згоді і заяві перед священиком, який сповідає, що вони не допускають статевих стосунків, сповідь можлива і можна приступати до святого Причастя. Для подругів-християн з Львівщини, які незважаючи на шлюб, розвелися, потрібно звернутися до церковного трибуналу при Львівському архиєпархіальному управлінні. Жителям в інших єпархіях необхідно зголоситися до єпархіального управління.

П. Іван К. зі Львова цікавиться: **"Я розведений. Моя жінка вийшла заміж, а я живу сам. Чи я маю право приступати до св. Тайн?"**

Наш читач має право це робити. Його колишня жінка – ні, бо мусить мати від церковного трибуналу декрет про проголошення недійсним попереднього шлюбу.

УТВЕРДЖУВАТИ ТВЕРЕЗИЙ СПОСІБ ЖИТТЯ

Скільки біди, горя приносить в родину пияцтво. Чимало родин через пристрасть чоловіків до алкоголю розпалось, чимало дітей залишилось сиротами. Тому всім християнам необхідно вести непримиренну боротьбу з цим злом.

В редакцію нашого часопису "Місіонар" надійшов лист від членів Спілки багатодітних матерів "Софія", що на Київщині. У ньому йдеться про ці важливі проблеми – боротьбу з пияцтвом, утвердження тверезого способу життя. Пропонуємо уривки з цього листа:

– Я, як і багато жінок-матерів на Київщині, занепокоєна все зростаючою кількістю людей, які мають пристрасть до алкоголю. Ми розуміємо, що причини цього зла не лише у тяжкій соціально-економічній кризі, але й у віддалені людей від Бога.

Мені довелось зазнати багато лиха від чоловіка, який зловживав і продовжує зловживати алкоголем. Тепер ми розлучені і діти не мають батька. Я, незважаючи на всі прикрощі, які мені завдано, часто молюсь за нього. Сподіваюсь, що він навернеться до Бога, до церкви, змінить своє життя і зможе разом зі мною дякувати Господеві за кожен прожитий день.

Наша спілка матерів "Софія" проводить певну антиалкогольну пропаганду. Хочемо організувати клуб анонімних алкоголіків. Поряд з тим вивчаємо Святе Письмо, молитви, беремо участь у Службі Божій, приступаємо до св. Тайн – св. сповіді та св. Причастя.

Ганна ШУКАЛО,
м. Таращак Київської обл.

ДИВНІ ШЛЯХИ ГОСПОДНІ

Стежки Божі – не людські стежки. Господь Бог – Всемогучий, тому нічого неможливого немає для нього. Господь, як добрий Батько, милосердиться над грішником, подає руку допомоги кожному, хто цього просить.

У душі кожної людини є та добра Божа іскорка, яка може з часом прорости любов'ю та зміцнити віру. Плекати це добре зерно духовності допомагає сім'я, Церква, добрі християни. Але буває і так, що нераз Бог у дивний спосіб приводить людину до пізнання правдивої віри. Про один із таких життєвих прикладів навернення до віри написала в наш часопис жителька м. Червонограда п. Катерина Івануса.

"Довелось мені якось зустрітись з однією жінкою зі Східної України, росіянкою за національністю, – пише читачка, – яка розповіла цікаву історію свого життя. Виховувалася ця жінка в родині батьків-атеїстів, де ніколи не звучала молитва; не було жодної ікони з зображенням Ісуса Христа чи Матері Божої. Закінчила педінститут. Розпочалась Друга світова війна. Дівчина пішла на фронт. Одного разу, коли вивішувала листівки, її схопили німці і мали намір розстріляти. Коли її вели під дулом автомата на страту, дівчина вирішила покликати на допомогу Господа, про якого чула від людей. Вони казали, що хто до Нього прибігає з вірою, то Він допомагає.

Простягнувши руки до неба, вона на весь голос крикнула: "Господи, якщо ти є, допоможи і врятуй мене".

Раптом дівчина відчула у собі якесь дивовижне тепло, яке огорнуло все її єство. А на небі у сяйві побачила Ісуса Христа, який кивком голови дав їй знак, що вона не загине. Видіння миттєво зникло. По її щоці покотилася сльоза.

Несподівано в лічені хвилини налетіли літаки, посипались бомби. Вона впала, втративши свідомість. Коли прийшла до тями, то була вже ніч. Неподалік від неї лежали мертві тіла німців, які вели її на страту. На одязі дівчини було багато піску і металевих осколків. Вона обережно встала, відчула, що неушкоджена. Тоді звела свої руки до неба і вголос заридала, промовляючи до Всевишнього: "Прости Господи, мене і моїх батьків, які не вірили в Тебе і не прищепили мені тої віри. Скільки літ Ти мені подаруєш, Господи, стільки я щиро молитимусь до Тебе. На знак вдячності за подароване життя вірно служитиму Тобі". Ці обіцянки жінка виконувала до останніх днів свого життя".

Ось таким виявом свого Провидіння Господь врятував життя цій людині, яка просила Його заступництва, прибігаючи з вірою, надією, любов'ю, і спрямував її на шлях до Царства Небесного.

БУВ ВІН ВІДВАЖНИМ МИРЯНИНОМ

Крім наших владик, священиків, монахів і монахинь чимало мирян відважно захищали УГКЦ в імперії зла. Одним з таких був п. Микола Вус, який нещодавно, 16 лютого 1999 року відійшов до вічності на 80-ому році життя.

Пригадався мені один епізод з його життя.

Це було в с. Хоросниця Мостиського району за часів підпілля. Саме завдяки відвазі п. Миколи мало село церкву, не окуповану слугами московського патріархату. Вона була немовби малою твердинею УГКЦ серед моря безбожництва. Хоча весь час переслідувалася представниками московських церковних і державних чинників. Її неодноразово зачиняли, але цим не змогли залякати людей. Зі Львова приїжджали греко-католицькі священики і надавали духовну обслугу парафіянам, всім бажаючим уділяли св. Тайни. Переслідування з боку влади затихали і за якийсь час відновлювались. Св. Тайни Хрещення і подружжя, з метою безпеки, уділялись переважно в хатах. Похорони відправлялись в хатах і в церкві. Йорданське водосвяття дуже часто відбувалось в хаті, а вночі перевозилась свячена вода в церкву. Освячення пасок відбувалось біля церкви або на вулицях сіл.

Коли одного разу районні начальники вимагали віддати ключі від церкви, то п. Микола відповів: «Якби я їх мав, то і тоді б вам їх не віддав, бо я християнин і маю обов'язок захищати церкву, а не помагати вам її закривати». Йшов відважно на виклики в райцентр Мостиська і там вміло обороняв свою церкву. Кагебісти просили його зробити одну послугу. Намовляли, щоб на зборах села заявив, що немає різниці між церквами і щоб люди прийняли священика московської Патріархії. За це обіцяли прописати двох рідних братів, котрі були вивезені в Сибір за участь їх синів в УПА. Пан Микола Вус відповів, що такого не скаже, бо це є неправда. Якщо немає різниці між цими церквами, то чому держава одних переслідує, а інших – підтримує.

В Мостиськах прокуророві теж дав влучну відповідь, коли той сказав, що церква в Хоросниці, напевно, діє, бо він заглядав у вікно і бачив вбрану ялинку. На це той чоловік сказав: "Не буде добра на світі, коли прокурори не йдуть дверима в церкву, а заглядають через вікна". Підпільних греко-католицьких священиків пан Микола зустрічав і відпроваджував, забезпечував житлом для ночівлі, а в більшості випадків забезпечував нічліг у своїй хаті. Був відважний, не боявся нападу кагебістів. Тішився, коли наша Церква вийшла з підпілля, коли можна було вже свобідно молитися. Радо ходив до цього храму до кінця свого життя. Своїми жертвенними трудами п. Микола Вус заслужив у Бога, сподіваємося, нагороду праведних.

о. Роман КАСПРИШИН,
парох УГКЦ
смт. Рудно

ДО ЮВІЛЕЮ О. ПАВЛА БРИЦЬКОГО

(60 РОКІВ СВЯЩЕНСТВА: 1939-1999)

6 березня цього року на Святоюрській горі відзначали поважні ювілеї священства достойних духівників нашої Церкви – о. Василя Оберишина, о. Павла Брицького, о. Володимира Сеньківського та о. Богдана Сенети. Владика Любомир Гузар, духовенство і миряни сказали чимало добрих слів про подвижницьке життя й працю цих жертвенних діячів Української Греко-Католицької Церкви. Їм було вручено подячні грамоти. Молоді семінаристи урочисто співали «Многая літа!»

Пропоную розповідь про одного з ювілярів, свого улюбленого духівника о. Павла Брицького. Його знаю майже чверть століття і перед його святістю низько схиляю голову.

Отець Павло Брицький народився 12 липня 1912 року в с. Пакість Мостиського району Львівської області. Закінчив Духовну семінарію у Перемишлі і **5 березня 1939 року** був висвячений на священика, прагнучи посвятити себе лише служінню Богові та людям. І саме так служить протягом шістдесяти років. Був душпастирем у с. Купновичі біля Рудок та в с. Княжпіль Добромильського деканату. На його вік випали важкі воєнні часи, безчинства окупантів, жорстокість польської влади щодо українців та насильницька заміна Української Греко-Католицької Церкви Російською Православною Церквою. І всі випробування та удари долі о. П. Брицький переніс із гідною стійкістю і покірністю Божій волі.

Особливо придалась йому ця стійкість, коли репресивна радянська система, усвідомивши, що УГКЦ є основою духовності українського народу, вирішила ліквідувати її та замінити послушною режимові Російською Православною Церквою. І хоч декан о. Йосиф Маринович після арешту і шаленого тиску згодився підписати православ'я та

закликав до цього підпорядкованих йому священиків, молодий о. Павло Брицький відмовився від такого кроку. Ризикуючи свободою, а може, й життям, тим самим повчав мирян, як вистояти у своїй вірі та подавав приклад для цього. Отця хотіли заарештувати, але вірні парафіяни переховували його і допомогли переїхати до Львова. Та вдалось вжитися серед наших земляків – численних переселенців із Польщі.

Втративши можливість офіційного душпастирювання, о. П. Брицький став підпільним священиком. Легально працював бухгалтером. Завжди елегантний, врівноважений і статечний, він однаково добросовісно виконував і офіційні, і неофіційні священичі обов'язки, викликаючи у всіх почуття глибокої поваги до себе. Ті, кому пощастило спостерігати його підпільне душпастирство і користати з його духовної опіки, вважали отця Богом посланим посередником між ними і Всевишнім Творцем. Тепер Інститут Історії Церкви, записуючи «живу історію», отримує немало свідчень про самовіддану підпільну працю о. П. Брицького.

Я ж не можу забути, як понад двадцять літ тому о. Брицький висповідав і запричащав мою смертельно хвору маму. Після цього мама мовби ожила, повеселіла. На її обличчі ми побачили вираз глибокого задоволення. Я навіть подумала, що станеться чудо і мама буде жити. А потім зрозуміла, що це було почуття готовності гідно стати на суд Божий, і спричинився до цього отець-сповідник.

З роками і до мене прийшло щастя зазнавати почуття душевної рівноваги після сповідей у о. Брицького. А ще не раз прийшлось переконатися у силі молитов о. Брицького. Все, про що просимо Бога через посередництво Служб Божих, відправлених отцем, нам дається. Так було і в часі небезпечних хвороб, і під час вступання сина до університету, і у випадку несподіваної та загрозливої напасті.

А недавно сталося чудо із сином моєї товаришки, якого американські лікарі не могли порятувати із надзвичайно важкого стану і попередили родичів про своє безсилля. Вся рідня і знайомі відчайдушно молились за порятунок 22-річного Назара. Священики відправляли Богослужіння у цьому намірі. Відправляв Служби Божі за його порятунок і о. П. Брицький. І от Назар вижив і виздоровлює на велике здивування консиліуму лікарів у м. Чікаго. Вони вважають це чудом Божим. А я глибоко переконана, що сталось це чудо завдяки святому посередництву о. Павла Брицького.

Дякуємо Богові, що маємо щастя знати такого духовного наставника. Молимо Господа, щоб надовго беріг нам о. Павла Брицького та наділяв такою святістю всіх наших священиків.

Лідія КУПЧИК,
м. Львів

Леонід ГЛІБОВ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Христос воскрес – радійте, діти,
Біжіть у поле, у садок.
Збирайте зіллячко і квіти,
Кладіть на Божий хрест вінок!

Нехай бринять і пахнуть квіти,
Нехай почує Божий рай,
Як на землі радіють діти
І звеселяють рідний край.

На вас погляне Божа Мати,
Радіючи з святих небес...
Збирайтесь діти, ну ж співати:
Христос воскрес! Христос воскрес!

Ярина ЗОРЯНА

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Я напишу
писанку чудову.
Безконечник, зірки й
чатинки. Символ вічний
* * мойого народу, * *
що сягає корінням в віки...
Я змалюю: хрест, церкву і ясла...
Сорок клинців і тиждень страст-
ний... і як Мати Божа у Пилата
* *написала слізьми писанки.* *
Я напишу писанку барвисту,
в мозаїку, в дрібненькі
рядки, щоб культура
і мова сочиста,
протривала ще
довгі віки!

БІЛЕ ОСЛЯТКО

Якось багато років тому ослиця Вита народила сніжно-біле ослятко з блакитними очима. Дивлячись на своє тендітне і незграбне маля, схвильована мати боялася, що одного ранку прийде незадоволений господар і відбере її дитя: таким вже немічним воно здавалося. Ослятко ледь спиналося на свої ноженята. Коли щоранку господар приносив тваринам корм, ослиця підштовхувала маля в куток, ставила на ніжки і підтримувала так, доки воно їло.

– І навіщо, Вито, ти народила це віслятко! – розпачливо звертався до неї старий господар. – Воно таке немічне.

Тоді Вита починала грізно тупотіти ногами, застерігаючи чоловіка, щоб той не смів навіть наближатися до них.

– Добре, мала! Залишаю його тобі...

Тоді він насипав їй трохи ячменю, налив свіжої водиці та йшов собі геть.

Минув майже тиждень, як віслятко нарешті стало на свої ноженята. Тільки тоді Вита дозволила господареві виводити їх у двір з іншими віслюками. Господар назвав осля Білявком. Вита ніколи не відпускала його далеко від себе. Інші ж віслята бігали разом, весело стрибали і штовхалися. Вони насміхалися з Білявка і називали його куцим. Він страшенно ображався. А Вита потішала своє маля: "Ти підростеш і також станеш сильним". Вона казала йому, що всі Божі створіння є особливими.

Так дні мінялися місяцями. Минув цілий рік. Старий господар продавав своїх віслюків. І кожен, відходивши з новим господарем, насміхався з Білявка: "Ніхто не потребує такого блідого і куцого вісляти". Засмучений Білявко тулився до матері. Вона знову і знову лагідно шепотіла йому на вушко про те, що він обов'язково стане сильним і гарним.

... Прийшла весна. Старий господар продав Білявка та його матір купцеві з Витфагії. У того чоловіка був добре доглянутий старий чорний осел. Він ліниво повертав голову і з цікавістю спостерігав, як його господар прив'язує до свого воза незнайомих віслюків.

– Ходи, Мішаме, додому! Я придбав підмогу для тебе.

Тож вони помандрували за возом безлюдною дорогою, що вела до невеличкого містечка поблизу Єрусалиму.

Діставшись Витфагії, новий господар прив'язав їх обох біля хатини. На поріг вийшла жінка і промовила:

– Ослиця, схоже, міцна. Це віслятко виглядає зовсім слабеньким!

– Старий не продав би Виту без Білявки, і я погодився взяти обох, – відповів господар.

Чоловік із дружиною відвели Мішама до стійла. Білявко важко зітхнув: нові господарі теж вважали його безпомічним та взяли лише через матір. Вита засмутилась. Вона ж знала, що її Білявко сильний. Хотіла, щоб і він це зрозумів.

Несподівано на дорозі з'явилося двоє чоловіків.

– Поглянь, тут ослиця з ослятком, – промовив один з них. Підійшовши до плоту, чоловіки почали відв'язувати віслюків. Білявко здивовано глянув на матір: "Нас крадуть, чи може знову продали?"

– Зупиніться! – вигукнула жінка, вийшовши на подвір'я – Ламеше, йди-но мерщій сюди, вони забирають наших віслюків!

Ламех стрімголов вибіг зі стійла.

– Навіщо відв'язуєте осля?

Один з чоловіків був дуже високим і старшим за віком. Інший молодший за нього. На ці слова відповіли як один:

– **Господь його потребує.**

Ламех з дружиною насторожено переглянулися. Вони чули про Вчителя, що голосив науку десь в околицях. Також знали про дива, творені ним у інших містечках. Люди розповідали і про високого чоловіка, що був одним з Його учнів. Господарі відчули, що повинні дозволити цим людям забрати тварин.

... Чоловіки привели Білявка з матір'ю до великого натовпу людей, що зібралися біля одного чоловіка. Той був одягнутий у білу одежу.

– Все було так, як Ви сказали. Ми побачили ослицю з ослям, і їхні господарі дозволили нам забрати їх, – розповіли учні.

Люди підходили до ослятка й гладили його білосніжну шерсть. Білявко почувався щасливим і сильним. Чоловіки накинули на осля свою одежу. Тоді Ісус сів верхи і вони всі разом вирушили у дорогу.

Вита йшла слідом, з подивом спостерігаючи, як зростала кількість подорожніх. Вони спускалися дорогою через Витфагію. Коли наблизилися до Єрусалиму, люди почали стелити свою одежу прямо на дорозі. Збентежений Білявко ступав дуже обережно. Інші ж зрізали з дерев гілки і розкладали їх також по дорозі, вітаючи Ісуса такими словами: "Осанна Синові Давида! Благословений той, хто йде в ім'я Господнє. Осанна на висотах!"

Білявко був дуже схвильований. Адже він завжди вважав себе найменшим серед усіх, безпомічним і слабким. Тільки тепер він відчув Боже призначення для свого життя. І не міг отямитися від щастя!

(Оповідання про Біле Ослятко ґрунтується на Євангелії від Матея (21, 1-9) та від Луки (19, 30-38).

Переклала з англійської
Романна АНТОНЮК

ХРИСТОС ВОСКРЕС! НАПРАВДУ ВОСКРЕС!

Ніч добігала до кінця. Далеко, на східному обрії, небо почало рожевіти. Ясно-рожева смуга поволі розсувалась щораз ширше. Починало розвиднятись.

В Оливному саді відізвалась перша пташина. За хвилину таких голосів було більше, але вони були несміливі, неголосні. Коли ж почало розвиднятись, голоси пташок ставали радісніші.

Місто Єрусалим було спокійне, там не було чути жодних голосів. Мешканці спали. Це було свято Пасхи.

За містом, недалеко гори Голгофти, теж було тихо. Там було кладовище, на якому ховали покійників, зокрема таких, яких було засуджено на смерть.

Але біля одного свіжого гробу було чути притишену розмову. Там сиділи римські воїни і, щоб не заснути, розмовляли.

– Тите, як довго треба буде нам тут сидіти? – запитав один з них.

– Думаю, що незабаром прийде зміна, – відповів другий сонним голосом. – Але навіщо пильнувати цей гріб? Адже померлі не встають!

– Так первосвященик хотів. У цьому гробі лежить Ісус з Назарету. Він нібито сказав, що третього дня встане з гробу, але цьому ніхто не вірить. Юдейська старшина думає, що його приятелі можуть забрати тіло померлого та казати, що він воскрес.

– Бачиш, Октавіане, які ці люди дивні! Адже Ісус – така сама людина, як ми всі! Кому ж потрібний померлий чоловік? Чи не краще було б, коли б ми виспались, як всі інші воїни, а не сиділи ось тут цілу ніч?

– Ти добре кажеш, – сказав Лівій, – але тут справа не з звичайною людиною. Ти, може не повіриш, але мені розказували люди, що бачили, як Ісус повернув до життя померлого чоловіка, що вже три дні лежав у гробі. Розказували теж, що Ісус нічого злого нікому не робив, а, навпаки, допомагав, кому лише міг, і хто його про допомогу просив. Він оздоровив навіть хворого слугу одного сотника. То чому ж його розп'яли? Можливо, що Він дійсно не з цього світу, як кажуть люди.

– Е, не плети нісенітниць! – сказав Октавіан.

Та воїн ще не договорив свого останнього слова, як над гробом заясніло якесь дивне світло, хоч сонце ще не піднялось з-за обрію. Вояки перелякались та позакривали очі руками, бо ясність була сильна і вражаюча. Серед того дивного сяйва з'явився ангел у сріблисто-білій одежі. Він підійшов до гробу. В ту ж мить камінь, що ним був привалений гріб, наче сам відвалився. З гробу піднялась величава осяяна постать. Воїни-римляни, що стерегли гріб, ще щільніше заплющили очі, бо ясність була така велика, що звичайної людини не змогли на неї дивитися. Та все ж таки вони побачили, що на руках і ногах цієї постаті червоніли рани.

Воїни з переляку почали відсуватись від гробу.

– Він направду воскрес! – прошепотів Лівій. – Він направду є посланцем неба!

І пташки, здавалось, почули ці слова воїна, повні віри й подиву, та почали щораз голосніше щебетати.

В цю хвилину з-за обрію виринуло сонце і звернуло свої промені на воскреслого Ісуса...

Воротар на брамі Єрусалима побачив воїнів, що з дивним поспіхом йшли до міста, щохвилини оглядались, наче боялися погоні. Він вітримав і запитав, що сталось?

– Він воскрес! Він направду воскрес!

– Так! Ісус направду воскрес! Ми ж бачили Його...

(З книги "Джерело Марії". Львів, "Просвіта, 1993).

Ярина ЗОРЯНА

ВЕЛИКДЕНЬ

Приходить він до нас щороку
Завжди цей сам й завжди новий.
Цей наш Великдень, що глибоко
Вкорінений в серцях людей.

З вірою в Боже Воскресіння,
В це чудо повне, всіх чудес;
В очищене людське сумління
Спливає радість із небес.

Ми вдячні, Отче, Саваоте,
Що в безконечній доброті
Дозволив нам після Голготи
Спасенну віру зберегти.

О, рідний, святий наш Великдень,
Буде спасінням нам усім.
І щастям віри нехай світить
Там, в Україні, в кожний дім!

ВІДІЙШОВ ПО ВІЧНУ НАГОРОДУ О. СЕМЕН ПОСІКО – ЛАУРЕАТ ВІРНОСТІ БОГОВІ І ЦЕРКВІ

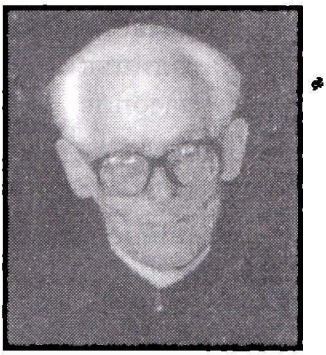

Він народився 24 березня 1909 року в с. Мацьковичі біля Перемишля, в селянській родині. Навчався в Перемишлі, в українській гімназії.

В 1931 році поступив на навчання до Перемиської греко-католицької Духовної семінарії. Вчився дуже добре.

В травні 1935 року висвячений на священика єпископом Йосафатом Коциловським. Отець працював катехитом в м. Чесанів Любачівського повіту, а в 40-их роках – організатором українського шкільництва в околицях Замостя. З грудня 1943 року призначений на парохію в с. Туринка біля Жовкви. В 1946 році о. Семена відвідав о. Г. Костельник, агітував підписати православіє. Викликали його і в КДБ. Незважаючи на це, православ'я не підписав. В зв'язку з тим, що родина о. Посіко була в Чехії, не прийняв радянського підданства і тому КДБ не переслідувало його.

В 1954-1956 роках о. Посіко відправляв Служби Божі в німецькому костелі біля с. Туринки, як католицький священик. В 1957 році міліція насильно виселила з цього села і він переїхав в смт. Дубляни під Львовом. Надавав духовну обслугу і в багатьох селах, працював на різних роботах бухгалтером. З 1967 по 1991 рік о. Семен був працівником Наукової бібліотеки Академії наук. В той же час в неділі і свята продовжував підпільно виконувати свою священичу роботу. Писав статті на релігійні та історичні теми, розповсюджував їх серед греко-католиків, підтримував зв'язки з священиками та єпископами підпільної Церкви.

В час відродження УГКЦ цей відважний душпастир брав участь у походах за легалізацію УГКЦ, готував кандидатів до вступу в Духовну семінарію. Також їздив на посвячення могил жертв переселення з Польщі. З 1991 року до самої смерті отець сповідав майже щонеділі в церкві св. Андрія у центрі м. Львова.

Видав кілька книжок з історії Української Церкви.

В січні 1998 року о. Семен Посіко за особливі заслуги перед Церквою був нагороджений медаллю та грамотою Папою Іваном Павлом II. Брав участь в різноманітних наукових заходах, організованих Інститутом Історії Церкви ЛБА.

Помер на 90 році життя 25 лютого цього року. На похороні було 16 священиків. Похоронну відправу 1 березня цього року очолював о. Теодор Пилявський, ЧСВВ.

Вічная йому пам'ять!

о. Дам'ян БОГУН, ЧСВВ
і за матеріалами Інституту
Історії Церкви

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український католицький часопис

Заснований у 1897 році
Засновники - Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво ЛВ-№122

Головний редактор

о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ

Редакційна колегія:

о. Дам'ян Богун, ЧСВВ,
о. Василь Зінько, ЧСВВ
о. Василь Мендрунь, ЧСВВ
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ

Літературний редактор
Ольга Крак
Літературне редагування та коректура Ігоря Скленара
Комп'ютерна верстка
Ольги Кузьмич

Адреса редакції:
м. Львів, 290019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69

Підписано до друку 26.03.99 р. Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам.14

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер». 292310, Львівська обл., м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 1999.

ЗМІСТ

Слово редактора 97
Намір Апостольства молитви на квітень 99
Намір Апостольства молитви на травень 100
"Слово життя" 101
"Отче наш" – молитва, якої нас навчив Господь 103
Ігор Скленар
Під хрест Твій стаю... 105
Великопосні місії 106
Хрест – символ нашого спасіння 107
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Великопосні реколекції та місії 108
Ольга Крак
Щоб відродити храми людських душ 109
бр. Методій Бриндзей, ЧСВВ
Що студенти думають про релігію? 111
М. Колачко
Дисертація про митрополита Андрея Шептицького 112
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Урочистість і краса українського Великодня 113
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Великодня радість у лікарні 114
Про хрещення, вступ до монастиря та Св. Причастя 116
Ганна Шукало
Утверджувати тверезий спосіб життя 117
Дивні шляхи Господні 118
о. Роман Каспришин
Був він відважним мирянином 119
Лідія Купчик
До ювілею о. Павла Брицького 120
Поетична сторінка 122
Романна Антонюк
Біле ослятко 123
Христос воскрес! Направду воскрес! 125
Зі святими упокой, Господи! 127

На обкладинці: св. Венедикт
Робота і художнє оформлення Володимира Свідерського.

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

КРОСВОРД «ПИСАНКА»

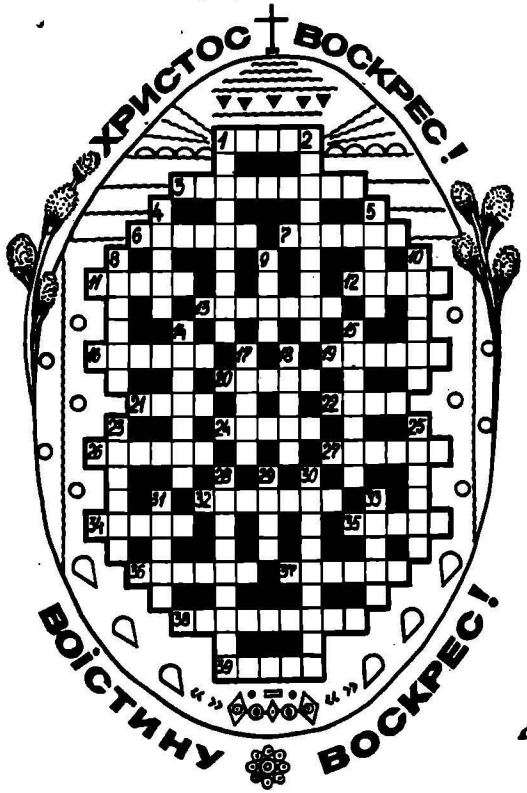

По горизонталі: 1. Верхній богослужбовий одяг єпископа. 3. «Але один ..., що був у дорозі, зненацька надійшов й, побачивши його, змилосердився». 6. Весела сьогодні ..., про Ісуса Твого Сина, каже Ангел із небес: «Христос воскрес!» 7. Означення Бога у Старому Завіті. 11. Християнський часопис. 12. Оповідання про муки Христа, які читалися у Європі в усі неділі Великого посту. 13. Церковний устав, що подає відомості та вказівки щодо Богослужень на кожен день цілого року. 16. Первісна назва Палестини у Старому Завіті. 19. Один з євангелистів. 20. Офіційний титул римського імператора. 21. «Бог дав життя з любов'ю всім, прощає всю провину І ми ... брата обнімім, любім свою родину!» 22. Пальмова гілка по-грецьки. 24. Перша літера грецького алфавіту. 26. День, коли Ісус Христос установив Пресвяту Євхаристію. 27. Батько Ісаака. 32. Місцевість, де Ісус починав проповідувати і творити чуда. 34. «Христос воскрес! З-під неба звід пливе ... сотень пісень, це празник в нас, великий день». 36. Коротка церковна пісня. 37. Церковний термін, що означає "достойний". 38. Ім'я матері святого Івана Хрестителя. 39. Церковний термін, що означає «Нехай так буде».

По вертикалі: 1. Український церковний діяч XVII ст. 2. Судова і політична влада давньої Палестини. 4. Один із дарів Св. Духа. 5. Брат Марії і Марти з Витанії. 8. Східна, підвищена частина храму. 9. «О радійте, Божі люди, кожний ... нехай забуде і в любові проживає – так Христос заповідає». 10. Книга книг, де записане Боже об'явлення. 14. Назва християнина у часи зародження християнства. 15. «Був же тоді визначний в'язень, що звався ...» 17. І роздерлася завіса храму надвоє, відверху аж до низу, і ... затряслася, скелі порозпадались». 18. Єврейський первосвященик. 23. Потік, біля якого було схоплено Ісуса. 25. У якій країні є пам'ятник писанці? 28. Марія ..., якій з'явився Ісус після воскресіння. 29. «Ти Симон, син Йони, ти зватимешся ... 30. Один з найбільших християнських празників. 31. Одежа Ісуса, яку воїни поділили з допомогою жереба після Його розп'яття. 33. Хліб, який освячується священиком у день Пасхи, а в Томину неділю роздається вірним.

Підготувала Леся ШТИКАЛО, м. Львів

МОЛИТВА
ПАПИ ІВАНА ПАВЛА II

НА ТРЕТІЙ РІК ПРИГОТУВАННЯ ДО ВЕЛИКОГО ЮВІЛЕЮ 2000-ліття (РІК БОГА ОТЦЯ)

Боже, Творче неба і землі, Отче Ісуса і Отче наш!

Благословенний Ти, Господи,
Отче, що єси на небесах,
бо в Твоєму безмежному милосерді
Ти схилився над нужденною людиною
і дав нам Ісуса, Твого Сина,
нашого Спасителя і Друга,
Брата і Відкупителя,
що народився від Невісти.
Дякуємо Тобі, добрий Отче,
за дар Ювілейного року;
вчини, щоб він був часом сприятливим,
роком спасенного повернення
до батьківського дому,
де Ти, сповнений любов'ю, очікуєш нас,
заблуканих дітей,
щоб пригорнути в обіймах прощення
і прийняти до Своєї трапези
зодягнених у святковий одяг.

Слава Тобі, Отче наш, слава на віки вічні!

Наймилосердніший Отче,
нехай у Святому Році
розквітне сильна любов до Тебе
і до ближнього:
щоби Христові учні
підтримували справедливість і мир,
щоб убогим звіщалась Добра Новина,
і малих та обездолених
Мати Церква пригортала
своєю особливою любов'ю.

(Продовження буде)